

Sygn. akt V KK 544/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 czerwca 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Siwek (przewodniczący)

SSN Antoni Bojańczyk

SSN Igor Zgoliński (sprawozdawca)

Protokolant Katarzyna Wępa

w sprawie **A. K.**,

ukaranego z art. 119 § 1 k.w. i art. 65 § 1 pkt 1 k.w.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 9 czerwca 2021 r.,

kasacji, wniesionej na korzyść ukaranego przez Prokuratora Generalnego
od wyroku Sądu Rejonowego w K.

z dnia 19 lipca 2019 r., sygn. akt II W (...),

**uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze
i w tym zakresie przekazuje sprawę Sądowi Rejonowemu w K. do
ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem nakazowym Sądu Rejonowego w K. dnia 19 lipca 2019 r., sygn.
akt II W (...), A. K. został ukarany za to, że:

1. w dniu 14 lutego 2019 r. około godziny 15:02 w miejscowości K.,

województwo (...), powiat i gmina K., przy ul. (...) w sklepie K., dokonał kradzieży baterii F9 o wartości 14,99 zł, czym działał na szkodę K. Sp. z o.o., tj. za czyn z art. 119 § 1 k.w.,

2. w miejscu i czasie jak w pkt pierwszym umyślnie wprowadził w błąd co do tożsamości własnej funkcjonariusza Policji upoważnionego z mocy ustawy do legitymowania, tj. o czyn z art. 65 § 1 pkt 1 k.w.,

za które to wykroczenia wymierzona została łącznie kara 4 miesięcy ograniczenia wolności, polegająca na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym; na podstawie art. 119 § 4 k.w. zasądzone od obwinionego na rzecz K. Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 14,99 zł tytułem obowiązku zapłaty równowartości skradzionego mienia; na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 17 ust. 1 w zw. z art. 21 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w całości, w tym odstąpił od wymierzenia mu opłaty.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 11 września 2019 r. (k. 17, 23).

Od niniejszego wyroku kasację na korzyść ukaranego złożył Prokurator Generalny, zarzucając rażące i mające istotny wpływ na jego treść naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie art. 20 § 1 k.w. i art. 9 § 2 k.w., polegające na orzeczeniu wobec A.K. na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. łącznie kary 4 miesięcy ograniczenia wolności, podczas gdy zgodnie z brzmieniem wskazanych przepisów kara ograniczenia wolności mogła być orzeczona jedynie w wymiarze miesiąca.

W konsekwencji skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w K.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja była oczywiście zasadna w rozumieniu art. 535 § 5 k.p.k. Słusznie podniósł jej autor, że zaskarżony wyrok został wydany z rażącym naruszeniem przepisów prawa materialnego wskazanych w zarzucie nadzwyczajnego środka zaskarżenia.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w K. A. K. uznany został za winnego popełnia dwóch wykroczeń, zakwalifikowanych odpowiednio z art. 65 § 1 k.w. i art. 119 § 1 k.w. Przewidziane odpowiednio za te wykroczenia kary to: ograniczenie wolności albo grzywna. Kwestię wymiaru kary ograniczenia wolności reguluje art. 20 § 1 k.w., stanowiąc, że trwa miesiąc. Tym samym jest to kara bezwzględnie oznaczona, a zatem jej granice są sztywno określone i nie ma możliwości ich zmiany w ramach wymiaru kary (zob. np. wyrok SN z dnia 24 października 2018 r., sygn. akt V KK 473/18, LEX nr 2573402).

W tym stanie rzeczy zasadnie podniósł Prokurator Generalny, że wymierzenie A. K. za przypisane wykroczenia z art. 65 § 1 k.w. i art. 119 k.w. § 1 k.w. - na podstawie art. 119 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. kary 4 miesięcy ograniczenia wolności nastąpiło z przekroczeniem jej maksymalnego i jedyne go możliwego do orzeczenia wymiaru, wynikającego z przepisu art. 20 § 1 k.w. Braku prawnej możliwości orzeczenia kary ograniczenia wolności przekraczającej miesiąc nie eliminował także przepis art. 9 § 2 k.w., stanowiący, że wymierza się za dwa lub więcej wykroczeń jedną karę w granicach zagrożenia przewidzianego w przepisie przewidującym najsurowszą karę. Określa ona wprawdzie w sposób autonomiczny sposób wymierzenia kary w przypadku zbiegu realnego wykroczeń, nie daje jednak podstawy do orzeczenia kary ograniczenia w innym wymiarze niż jeden miesiąc (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 sierpnia 2014 r., sygn. akt II KK 212/14, LEX nr 1496283).

Zaistniałe w ten sposób rażące naruszenie przepisów prawa materialnego miało oczywisty i istotny wpływ na treść wyroku, skoro skutkowało wymierzeniem sprawcy wykroczenia kary w wymiarze czterokrotnie przekraczającym jej ustawowe granice przewidziane w Kodeksie wykroczeń.

Stwierdzenie tego uchybienia skutować musiało wydaniem wyroku kasatoryjnego.